

никой не доближавалъ и не се решавалъ да влѣзне. Якорудскитѣ кѣщи сж такива, че чуждо око мѣчно надниква въ двора. Най-после единъ башибозукъ се решава, трѣгва къмъ портата предпазливо и полека отваря малката врата. Изведнажъ кучето, което било тука, скачъ възъ него, събаря го на вѣнъ и въ мигъ се скрива вътре, като затваря само вратата и застава задъ нея.

Дали страхътъ отъ други комити, скрити въ двора, е подействувалъ на башибозука да се махне или само упорството на кучето ги е накарало да си отидатъ, не зная. Но истина е, че самитѣ башибозуци сж казвали, че ако не било кучето, баща ми щѣлъ да бѣде изведенъ и съсеченъ на части. Дори нѣщо повече: накаръванитѣ еднажъ ятагани нѣмало да се задоволятъ само съ главата на баща ми — щѣли да паднатъ още много.

Два или три дни е стоялъ баща ми у вуйчани. Въ това време съобщили въ Разлога (Мехомия) за случилото се и пристигналъ особенъ чиновникъ, на когото баща ми се и предалъ. Спомнямъ си, че ни заведоха при него у вуйчо Занде, за да ни види, преди да трѣгне къмъ затвора. Въ единия край на дългата софа е кѣшкътъ, който бѣ посланъ съ черги и обставенъ наоколо съ възглавници. Върху тѣхъ бѣха настѣдали чиновника, баща ми, вуйчо Занде, жена му, баба ми и майка ми. Цалувахме ръка на баща си и седнахме предъ него, а сестричето ни — на колѣното му. Баща ми бѣ на видъ много спокоенъ и мѣжественъ, което се придаваше и на останалитѣ близки, а чиновника бѣ важенъ и мълчаливъ.

Насъ, дѣцата, ни отстраниха и не видѣхме завеждането на баща ми къмъ затвора. Помня, че